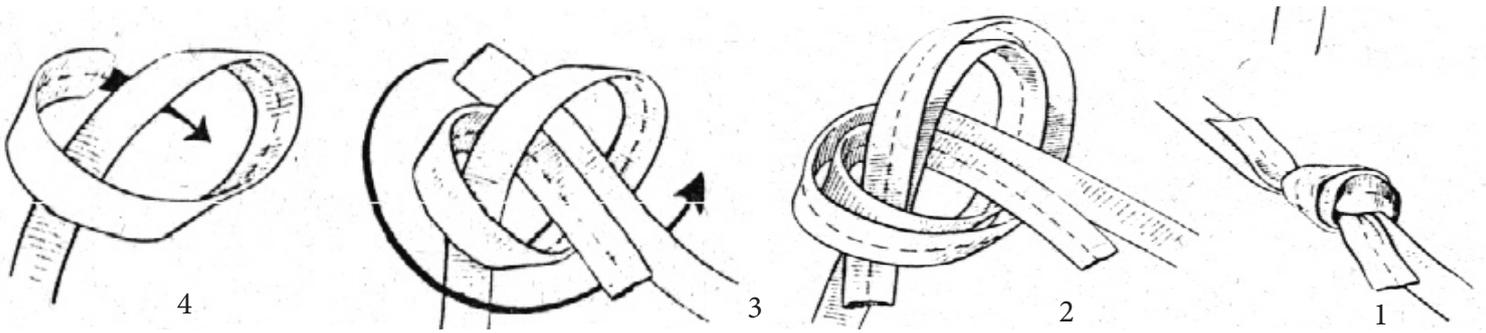

κρίση μη ορατή και αλλόκοτη

Η ρητορική σχετικά με την οικονομική κρίση έχει κυριαρχήσει σχεδόν απόλυτα (στην ελληνική πραγματικότητα των τελευταίων χρόνων) επί οποιουδήποτε πολιτικού λόγου εκφέρεται δημόσια και μαζικά από πολιτικούς, επιστήμονες, ΜΜΕ, κ.ά. Η κρίση, αντιμετωπιζόμενη σχεδόν μεταφυσικά, έρχεται να κλυδωνίσει κοινωνικές σχέσεις που επί δεκαετίες πατούσαν σε ορισμένες βεβαιότητες οι οποίες, στο σημερινό συγκείμενο, μοιάζουν αβέβαιες. Αμφίβολη είναι, για παράδειγμα, η σιγουριά για ένα κράτος-πατέρα το οποίο ως δημοκρατικό και ευρωπαϊκό θα διασφαλίζει τα δικαιώματα των πολιτών του. Όπως επίσης αμφισβητείται η σιγουριά μιας κάποιας εργασιακής ασφάλειας καθώς και η πίστη πως η 'πρόσδος' είναι νομοτέλεια. Τέτοιες και πολλές άλλες βεβαιότητες δημιούργησαν ένα κυρίαρχο κοινωνικό φαντασιακό το οποίο για δεκαετίες έμοιαζε ακλόνητο.

Η στάση αυτή δεν θεωρούμε ότι οφείλεται στην άγνοια των ελλήνων οικογενειάρχων σχετικά με την πολιτική και οικονομική πραγματικότητα, αλλά στο προνόμιο¹ που είχαν/έχουν να χιτίζουν τις ζωές τους πάνω σε αυτή την ασφάλεια. Υποστηρίζουμε ότι η κυρίαρχη κατηγορία ελλήνων, αυτοί με τη μέγιστη ορατότητα, βρίσκονται σε θέση όχι μόνο να μπορούν να ονειρεύονται ό,τι θέλουν, αλλά και να διεκδικούν μια πραγματικότητα κομμένη και ραμμένη στα μέτρα τους. Η θέση τους στην κοινωνική ιεραρχία εξασφαλίζεται μέσω μιας σειράς πολιτικών και κοινωνικών προνομίων τα οποία συνδέονται με το χρώμα του δέρματος, τη σεξουαλική ταυτότητα, την αρτιμέλεια, την ιδιοκτησία. Οι κάτοχοι αυτών των προνομίων διεκδικούν προφανώς με διάφορους τρόπους να τα

συντηρήσουν και να τα αναπτύξουν περαιτέρω. Τη θέση αυτή την αντιπαραβάλλουμε με τη θέση των 'άλλων', αυτών που δεν φαίνονται ή φαίνονται μόνο όταν προβάλλονται ως θύματα, αυτών που δεν έχουν τίποτα να χάσουν και η θέση τους δεν τους εξασφαλίζει καμία δυνατότητα να ονειρεύονται έστω μια κάποια σταθερότητα.

Με άλλα λόγια, θέλουμε να πούμε ότι η βεβαιότητα του έλληνα πολίτη πως τα πράγματα δεν μπορεί παρά να πάνε καλύτερα γι' αυτόν και την οικογένειά του (μην ξεχνάμε την ιδιοκτησιακή σχέση ανάμεσα σ' αυτά τα δύο) πήγαινε παρέα με μια άλλη βεβαιότητα που έλεγε πως, κάποιιοι άλλοι, ξένοι προς αυτόν και όχι ακριβώς άνθρωποι (αφού δεν τους αναγνωρίζεται το στάτους του πολίτη) θα τον υπηρετούν αιώνια². Βέβαια, η στάση αυτή δεν αφορά κάποιο ανοίκειο σ'εμάς υποκείμενο και αναγνωρίζουμε πως κομμάτι αυτών των διαδικασιών είμαστε κι εμείς, στον έναν ή τον άλλο βαθμό. Εμπλεκόμενοι και εμπλεκόμενες στις σχέσεις εξουσίας και τις κοινωνικές ιεραρχίες ζούμε τις τελευταίες δεκαετίες σε μια κοινωνία που έχει ξεχάσει να παίρνει αποφάσεις για τον εαυτό της ή το κάνει μόνο, με τρομακτική σύμπνοια, στο όνομα της εθνικής ενότητας όταν θέλει να βαθύνει τις ανισότητες και την εκμετάλλευση στο εσωτερικό της³.

Για μας, η κρίση δεν αποτελεί αναπάντεχο καιρό, αλλά κορύφωση μιας διαδικασίας, στην οποία τα δικαιώματα και τα κεκτημένα αφέθηκαν στη διαχείριση του κράτους

1. Λέγοντας «προνόμιο» εννοούμε την παραχώρηση δικαιωμάτων, αγαθών, ευκαιριών σε ορισμένα μόνο άτομα ή κοινωνικές ομάδες με ταυτόχρονο αποκλεισμό των υπολοίπων. Ο αποκλεισμός αυτός πέραν της μη παραχώρησης πλεονεκτημάτων σε κάποιους-ους συνίσταται και στη μη πρόσβασή τους στην ίδια τη διαδικασία που ορίζει αυτόν τον αποκλεισμό. Το προνόμιο είναι «διαφανές», «αόρατο» σε όσους το έχουν, με την έννοια του ότι οι ίδιοι οι προνομιούχοι δεν αναγνωρίζουν καν την μη ύπαρξή του για άλλες/άλλους.

2. Ενωσούμε τις μετανάστριες και τους μετανάστες αυτής της χώρας που έχουν βιώσει δεκαετίες τώρα τον αποκλεισμό από κάθε ιδιότητα του "πολίτη", ευρισκόμενοι/ες σε συνθήκες εκμετάλλευσης απάνθρωπες, σε μια βαθιά ρατσιστική κοινωνία. Οι περικοπές αυτές που φτωχαίνουν τους έλληνες μοιάζουν αστείες μπροστά στα όσα ζήσαν οι μεταναστευτικές κοινότητες την εποχή του "ελληνικού ονείρου" και ζουν ακόμα σ' αυτή την εποχή της "εθνικής καταστροφής".

3. Το πρόσφατο δολοφονικό πογκρόμ του Μαΐου 2011 εναντίων μεταναστών και προσφύγων στις γειτονιές γύρω από την πλατεία Βικτωρίας είναι ένα τέτοιο παράδειγμα. Φυσικά πρωτοστατούσαν οι οργανωμένοι νεοναζί και φασίστες, η ευρεία όμως κοινωνική νομιμοποίηση ενός τέτοιου εξοντωτικού ρατσισμού που έδωσε και στο πογκρόμ αυτή τη διάρκεια, δεν απαλλάσσει κανένα κομμάτι αυτής της κοινωνίας από τις ευθύνες του.

και έγιναν προνόμια. Η κρίση αποτυπώνει ορισμένες υλικές σχέσεις, ανταγωνισμούς και ιεραρχίες που υπήρχαν από πάντα, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί ένα πλαίσιο για την αναδιάρθρωση και αναδιοργάνωση αυτών των ιεραρχιών και ανταγωνισμών προς όφελος των ήδη ισχυρότερων. Σε αυτό το πλαίσιο βλέπουμε την ραγδαία άνοδο και νομιμοποίηση της ακροδεξιάς, την επικράτηση ενός άκρατου νεοφιλελευθερισμού και την πριμοδότηση του γνωστού τριπτύχου στρατού/αστυνομίας-εκκλησίας-οικογένειας.

Φύλο, σεξουαλικότητα, σώμα στην ελληνική κοινωνία της κρίσης

Ακολουθώντας την παραπάνω γραμμή σκέψης, η οικονομική κρίση επηρεάζει τα συστήματα φύλου και σεξουαλικότητας της ελληνικής κοινωνίας, στο βαθμό που η ήδη μάτσο, ομοφοβική και σεξιστική κυρίαρχη κουλτούρα κερδίζει περισσότερο έδαφος, αναπαράγοντας τον εαυτό της και τη βία που ασκεί με τους αποκλεισμούς και την περιθωριοποίηση όσων υποκειμένων δεν καλύπτονται από την ετεροκανονική μορφή της κοινωνικής ζωής. Η ετεροκανονικότητα, το έθνος, η υγεία, ως ρυθμιστικά πλαίσια, καθορίζουν τη συζήτηση περί κρίσης και την οργάνωση των όποιων αντιστάσεων. Η επίσημη πολιτική ατζέντα λέει: η ελληνική οικογένεια πλήττεται, η ατομική-οικογενειακή ιδιοκτησία αμφισβητείται, η κατανάλωση περιορίζεται.

Όταν πριν κάποιους μήνες ξεκινήσαμε να συζητάμε αυτό το κείμενο σκεφτόμασταν κάποια παραδείγματα που θα μπορούσαν να δείξουν τόσο το πώς επιβαρύνονται τα αλλόκοτα υποκείμενα από την σημερινή κατάσταση όσο και την απουσία δημόσιου λόγου γύρω από αυτές τις πολιτικές. Η επικαιρότητα όμως, ή πιο σωστά το κράτος, μας πρόλαβε. Στα τέλη Απριλίου οι συλλήψεις και προφυλακίσεις οροθετικών γυναικών σεξεργατριών και τοξικοεξαρτημένων με την παράλληλη δημοσίευση των στοιχείων τους, των φωτογραφιών τους και την κατάργηση του ιατρικού τους απορρήτου, φανέρωσαν πόσο οι διαδικασίες κοινωνικού εφασισμού έχουν προχωρήσει, πόσο ασήμαντες μοιάζουν οι όποιες αντιστάσεις υπάρχουν μπροστά σε ένα κυρίαρχο ρατσιστικό, μισογύνικο λόγο που πετάει ένα-ένα τα αστικοδημοκρατικά και ανθρωπιστικά προσχήματά του. Είδαμε λοιπόν πως «έκτακτη ανάγκη» σημαίνει, μεταξύ άλλων, άνθρωποι να χαρακτηρίζονται ψυχρά ως «υγειονομικές βόμβες». «Η μετάδοση γίνεται από την παράνομη μετανάστρια

στον έλληνα πελάτη, στην ελληνική οικογένεια», δήλωσε χωρίς κανένα (ανθρωπιστικό) ενδοιασμό ο Λοβέρδος πριν κάποιους μήνες, προτείνοντας την απέλαση μεταναστριών εκδιδομένων γυναικών φορέων του ιού HIV, προετοιμάζοντας το έδαφος για όσα θα ακολουθούσαν. Η παθολογικοποίηση των μεταναστριών, των σεξεργατριών, των τοξικοεξαρτημένων, των γυναικείων σωμάτων που δεν ανταποκρίνονται στις επιταγές της ετεροκανονικότητας, φαίνεται να εκφράζει τελείως απενεχοποιημένα όχι μόνο την εγκληματοποίηση αλλά πολύ περισσότερο την αποανθρωποποίησή τους, στο όνομα της υγείας των ελλήνων οικογενειαρχών.

Των συλλήψεων αυτών προηγήθηκαν εβδομάδες ρατσιστικών επιχειρήσεων από μεριάς του κράτους απέναντι σε μετανάστες και μετανάστριες, με εισβολές σε σπίτια και κατοικίες στους δρόμους. Νέα στρατόπεδα επ' άοριστον κράτησης δημιουργήθηκαν, αυτή τη φορά μεγαλύτερης χωρητικότητας. Νόμοι, που στοχοποιούν πληθυσμιακές ομάδες και προβλέπουν την παροχή περίθαλψης με στρατιωτικούς όρους, ψηφίστηκαν. Ο ρατσιστικός λόγος στην Ελλάδα έγινε το πιο μείνστριμ πράγμα μαζί με τα περί κρίσης και το πόσο ανέβηκαν ή έπεσαν τα σπρεντς. Ένας ρατσισμός αδιάτακτος και δολοφονικός βρήκε το χώρο να εκφραστεί. Αναμενόμενο ήταν πως οι νεοναζί θα σημείωναν ποσοστό-ρεκόρ και θα έμπαιναν στη βουλή πατώντας πάνω σε μια τέτοια εθνική συναίνεση χρόνων. Αυτός ο διάχυτος και νομιμοποιημένος ρατσισμός φέρνει μαζί του και μια αναπροσαρμογή των έμφυλων ιεραρχιών, η οποία ενισχύεται και από την περαιτέρω αποενοχοποίηση του εθνικισμού με αφορμή την κρίση.

Για χάρη της ελληνικής οικογένειας και αυτής της πολυπόθητης κανονικότητας που αυτή συμβολίζει και που υποτίθεται έχει κλονιστεί από την κρίση, όλα φαίνεται να επιτρέπονται κι αυτό αποτελεί υπόσχεση και προειδοποίηση από μεριάς του κράτους. Όλα αυτά μπορεί να μοιάζουν σε κάποιους υπερβολικά και σίγουρα δεν αγγίζουν όλες μας στον ίδιο βαθμό. Σε κάθε περίπτωση θεωρούμε γεγονός πως σε καιρούς κρίσης, ο ασφυκτικός δεσμός με την ομοφοβική/τρανσφοβική/σεξιστική συνθήκη (οικογένεια, εργασιακό περιβάλλον, εχθρικός δημόσιος χώρος) παρόλο που αποτελεί ήδη τον κανόνα του παιχνιδιού, επιβάλλεται με όλο και μεγαλύτερη ένταση.

Ειδικότερα, η κρίση, στο πλαίσιο της “διάλυσης ονείρων” των χαμηλότερων στρωμάτων της μεσαίας τάξης, ενδεχομένως να κάνει τα πράγματα χειρότερα για ένα κομμάτι του γκέι πληθυσμού που ζει με σχετική ανεξαρτησία στις μεγάλες πόλεις. Ο (νεο)φιλελευθερισμός, προβάλλοντας την υπόσχεση του ‘χειραφετημένου’ ατόμου

που κερδίζει την ελευθερία του κινούμενο απρόσκοπτα στο πλαίσιο της καπιταλιστικής αγοράς, παράγει μια σειρά από λαϊκούς μύθους επιτυχίας (βλέπε π.χ. παίζω στο χρηματιστήριο, αγοράζω διαμέρισμα στον 3ο). Τις δεκαετίες του '80 και '90 παραλλαγές της υπόσχεσης πραγματοποιήθηκαν στις μεγάλες μητροπόλεις κυρίως μέσω μιας ταυτότητας λάιφσταϊλ που επαγγελλόταν (και την οικονομική) ανεξαρτησία και αποτέλεσε στήριγμα και για πολλά γκέι υποκείμενα. Η σημερινή κατάσταση μοιάζει αδιέξοδη για τα περισσότερα από αυτά τα υποκείμενα στην Ελλάδα καταδεικνύοντας μάλλον την κενότητα και απατηλή λάμψη του λάιφσταϊλ. “Καιούργα κενωνία μια μας ανεβάζεις, μια μας κατεβάζεις” θα μπορούσε να ειπωθεί, αν και αμφίβολο είναι το κατά πόσο η οικονομική κατάσταση από μόνη της αλλάζει δραστικά το γεγονός ότι ως γκέι, λεσβίες, μπάι, τρανς και αλλόκοτες είμαστε στα πλαίσια της ετεροκανονικότητας πάντα σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό έκθετοι στην ευχέρεια, την ανοχή ή τη βία, των (ετερο)κανονικών. Οι πιο έκθετοι στην ετεροσεξιστική βία ομάδες δύσκολα βρήκαν άλλωστε στήριγμα σε αυτόν τον ατομισμό και πριν την κρίση. Δεν είναι, κατά τη γνώμη μας, τυχαίο πως ένας φορέας διεκδίκησης των τρανς γυναικών και ανδρών, το Σωματείο Υποστήριξης Διεμφυλικών (Σ.Υ.Δ.), ήταν από τους πρώτους που μίλησαν για το ζήτημα της οικονομικής επισφάλειας σε συνάρτηση με τον αποκλεισμό λόγω ταυτότητας φύλου και προχώρησαν στη δημιουργία ταμείου αλληλεγγύης.

Στο πλαίσιο αυτής της κατάρρευσης των ψευδαισθήσεων περί δημοκρατικών «αξιών», και της αναδιαμόρφωσης της αξίας της ζωής, το παραγωγικό σώμα, το υγιές, το καθαρό, προβάλλονται σαν επιτακτική ανάγκη. Μπροστά στη «σήψη και παρακμή» της κοινωνίας, λένε, πρέπει να μαστε εργατικές, υπάκουοι, κανονικές, τυπικές. Έτσι, θέματα όπως αυτό της αναπηρίας, αρχίζουν να προβάλλονται στο δημόσιο λόγο με τρόπο και ένταση που δεν έχει ξανασυμβεί τα τελευταία χρόνια. Μεταξύ περιθωρίου και μειονοτικής ομάδας, μεταξύ αποκλεισμού, αφομοίωσης, ένταξης και διεκδίκησης, η πρόσβαση των ανάπηρων στο δημόσιο χώρο, ο κοινωνικός τους στιγματισμός και η σχέση εξάρτησης της επιβίωσής τους από το κράτος πρόνοιας, ελάχιστα απασχολούσε στο παρελθόν την κοινή γνώμη. Η προβολή της αναδιάρθρωσης των επιτροπών υγείας, του ελέγχου των ποσοστών αναπηρίας και η σύνδεση των τελευταίων με την πάταξη της ‘διαφθοράς’, φέρνει στο προσκήνιο την αναπηρία με διάφορους προβληματικούς τρόπους: είτε σαν απειλή που υπενθυμίζει το φάντασμα της διαφθοράς για την ελληνική κοινωνία, είτε σαν βάρος που προκειμένου να το επωμιστεί η κοινωνία χρειάζεται να υπάρχει λόγος «σοβαρός και αποδείξιμος». Ο πόνος πρέπει να έχει ορατότητα, η ανάγκη πρέπει να είναι απελπιστική. Η λειτουργικότητα αλλά και η

παραγωγικότητα των ανάπηρων ποσοτικοποιείται όλο και πιο συγκεκριμένα. Με τις νέες ρυθμίσεις το σημείο πέραν του οποίου η αναπηρία ή/και η ασθένεια «αξίζουν» την στήριξη του κράτους μετατοπίζεται όλο και πιο πολύ προς το όριο της επιβίωσης.

Ριζοσπαστικές πολιτικές με κρίση ή χωρίς

Συζητώντας όλα αυτά τα μάλλον θλιβερά και στενάχωρα, δεν αποσκοπούμε στο να εντείνουμε μια δεδομένη και αρκετά κυρίαρχη απαισιοδοξία για το μέλλον αυτής της κοινωνίας. Άλλωστε, για μας η κοινωνία ούτε ταυτίζεται ούτε βρίσκεται απέναντι στο ελάχιστο υποκείμενο που αποτελεί κομμάτι της. Θα λέγαμε ότι πρόκειται για μια σχέση αμφίδρομη: ως υποκείμενα έχουμε δημιουργηθεί από την κοινωνία, παράλληλα όμως τη δημιουργούμε, είμαστε vers sa να λέμε. Το κατά πόσο μας δημιουργεί η κοινωνία γίνεται ορατό στους θεσμούς, σ’ αυτούς όμως αποτυπώνεται και το πώς τη δημιουργούμε. Το γεγονός αυτό της μεταβλητότητας των θεσμών αποκρύπτεται, γιατί η κοινωνική τους λειτουργία βασίζεται στο να παρουσιάζονται σταθεροί και αναλλοίωτοι, σαν το θεό ένα πράμα.

Οι διάφορες μεταφυσικές αντιλήψεις γύρω από την οικονομία, το κράτος, το έθνος είναι απόρροια της σχεδόν καθολικής αποδοχής αυτών των θεσμών ως των μόνων δυνατών ρυθμιστικών πλαισίων των ζωών μας. Οι αντιδράσεις που προκάλεσαν οι διαμαρτυρίες σε σχέση με την ‘κρίση’ -από αριστερά και δεξιά- φανέρωσαν μια φτώχεια συνολικής κριτικής του υπάρχοντος. Είδαμε τις ελληνικές οικογένειες να παρουσιάζονται ως θύματα-δυνάμει επαναστατικά υποκείμενα, τις ελληνικές σημαίες ως σύμβολα αντίστασης. Το πρόβλημα ήταν κάποιιοι “προδότες” πολιτικοί και το μνημόνιο που υπέγραψαν, ενώ οι δομές του πολιτικού συστήματος έμειναν σχεδόν άθικτες.

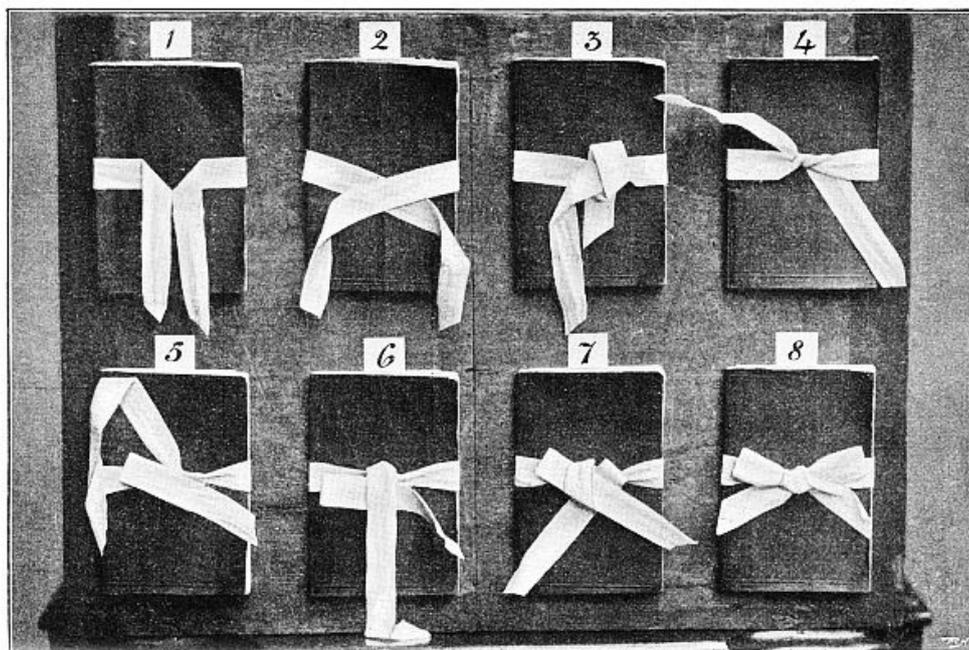
Χρειάζεται ίσως να δοθεί περισσότερος χώρος στο τι σήμαιναν οι αντιμνημονιακές κινητοποιήσεις των “αγανακτισμένων”, επιλέγουμε όμως να επικεντρωθούμε στο τι έμεινε έξω από την κριτική. Και αναφερόμαστε συγκεκριμένα στον έλληνα, πολίτη, οικογενειάρχη ως το απόλυτα θυματοποιημένο (και ταυτόχρονα ηρωοποιημένο) υποκείμενο της κρίσης, το μοναδικό υποκείμενο άξιο αναφοράς. Η εστίαση του πολιτικού λόγου στο συγκεκριμένο υποκείμενο είναι προβληματική, στο βαθμό που καταδικάζει αυτούς που μένουν απ’ έξω, δηλαδή μη έλληνες/ μη οικογενειάρχες στην

ασημαντότητα. Γιατί τίποτα επαναστατικό δεν υπάρχει στην υποστήριξη της εκδοχής αυτής του πολίτη ως του μοναδικού πολιτικού υποκειμένου. Οι λόγοι αυτοί, ακόμα κι αν παρουσιάζονται ως κινήματιοί, στην ουσία εγκυαλούν το κράτος να επιτελέσει τον πατρικό του ρόλο ζητώντας μια επιστροφή σε μια προ της κρίσης κανονικότητα. Αποικρύπτουν έτσι (ή θάβουν) κοινωνικούς ανταγωνισμούς και συγκρούσεις (έμφυλες, φυλετικές, ταξικές) που για μας είχαν και έχουν σημασία.

Από αυτή την άποψη η επικέντρωση των Igbt πολιτικών στις υποσχέσεις ενός κράτους δικαίου, το οποίο δεν υπήρξε ποτέ εγγυητής οποιουδήποτε δικαιώματος χωρίς την αντίστοιχη κοινωνική και πολιτική διεκδίκηση, πρέπει να αναθεωρηθεί, γιατί όπως π.χ. καμία θεσμοποίηση του γάμου για ομόφυλα ζευγάρια, από μόνη της δε συζητάει επαρκώς την ομοφοβία, έτσι και κανένα σύνταγμα, κανέναν νόμο ή οδηγία δε μας εξασφαλίζει απέναντι στην ομοφοβική και έμφυλη βία, χωρίς τη δική μας συλλογική οργάνωση και δράση. Ως τρανς άντρες, λεσβίες, τρανς γυναίκες, γκέι, ανώμαλοι και αλλόκοτες έχουμε δύναμη μες στις κοινότητές μας. Αν δε μάθουμε να αγαπάμε η μία τον άλλο γι' αυτό που είμαστε και δεν αγωνιστούμε για το δικαίωμά μας να είμαστε αυτό που θέλουμε, αν οι κοινότητες μας δεν είναι κοινότητες αγώνα και αλληλοϋποστήριξης, δεν θα καταφέρουμε τίποτα πέρα από κάποια δημοκρατικά προσχήματα και νομικές διατυπώσεις κενές περιεχομένου.

Οι διάφοροι κοινωνικοί ανταγωνισμοί είναι συγκρουόμενοι αγώνες για την πραγματικότητα και το νόημα της ύπαρξής μας στο μάταιο τούτο κόσμο. Όλα εκείνα που ιστορικά το Igbtq και φεμινιστικό κίνημα έθεσαν σε αμφισβήτηση (πώς γινόμαστε άνδρες και άρα κυρίαρχοι πολίτες, πώς η ετεροφυλοφιλία αποτελεί τρόπο πειθάρχησης και καταστολής στα πλαίσια μιας (ανα)παραγωγικής λογικής) έθιξαν ιεραρχίες και σχέσεις εξουσίας φυσικοποιημένες και απαράβατες. Καμία νίκη όμως δεν έκανε λιγότερο σημαντικά τα ζητήματα που ανέδειξε. Και τα ζητήματα αυτά έχει νόημα ακόμα να προκαλούν αντιπαραθέσεις. Οποιαδήποτε λείανση των αντιπαραθέσεων αυτών προς όφελος της συνύπαρξης αν και αναπόφευκτη καταλήγει πάντα υπέρ του δυνατότερου. Θέση μας είναι πως πρέπει να συνεχίσουμε αυτή την κληρονομιά αγώνα, διευρύνοντας τα ερωτήματα, δίνοντας χώρο στην αμφισβήτηση, διεκδικώντας την κοινωνική δυναμική που επιθυμούμε. Κι αν αυτή τη δυναμική καμιά φορά δυσκολευόμαστε να τη δούμε γύρω μας, τότε θα πρέπει να την εφεύρουμε.

Δεν παραγνωρίζουμε βέβαια την υφιστάμενη βία ούτε φαντασιωνόμαστε μια μαζική αυτοοργάνωση που θα πέσει απ' τον ουρανό "να ρίξει" την ετεροκανονικότητα. Με τις δυνατότητές μας όμως στο εδώ και τώρα βλέπουμε τη δύναμη που έχουν οι σχέσεις και τα σώματά μας. Σώματα περιεργα, παθολογικά κι αλλόκοτα για κάποιους, όμως, όπως έχουμε ξαναπεί κάποιο καιρό πριν, μ' αυτά έχουμε μάθει να κάνουμε τα καλύτερα κόλπα...

Queericulum Vitae

www.qvzine.net

Ιούνιος 2012